

ALBINA

REVISTĂ POPULARĂ

Țare în fiecare Duminică

Comitetul de Redacție:

ION KALINDERU

P. Gârboviceanu	△	P. Dulfu
G. Coșbuc		V. S. Moga
G-ral P. V. Năsturel		N. Nicolaescu
G. Adamescu		Gr. Teodossiu
I. Otescu	▽	C-st. C. Pop.-Tașcă.

LABORATORIUL FARMACIEI LA „CERB”

G. D. VASILIU

FURNISORUL CURȚII REGALE

78, CALEA VICTORIEI. (în fața Pasagiului Român)

BUCUREȘTI

Mare depozit de specialități străine și indigene.

Săpunuri medicinale și diverse *săpunuri* pentru *toaletă* precum: *săpunuri de lapte de crin*, bucata 80 bani și 1,25; *săpunuri de violete* și *trandafiri* câte 1,25 bucata; *săpunuri de familie* sau de *glicerină* câte 30 bani bucata, etc. etc.

Cold-Crème „Central”, cel mai vechiu, mai bun și cel mai răspândit remediu pentru curățirea coșurilor de pe obraz, pistruilor, petelor și altor asemenea iritațiuni ale obrazului, un borcan mic 1,25, un borcan mare 1,50.

Capilarină, remediu suveran contra mătreaței și căderii părului, flacon mic 1,35, flacon mare 2 lei.

Apă de chinină, regenerator puternic al rădăcinei părului și răcoritor al pielei capului, flaconu 1,25.

Petrol à la Hahn, antiseptic al părului, face să dispară mătreața și împiedică astfel slăbirea rădăcinei părului deci și căderea lui, flaconul 1,50.

Apă de gură „Botô” un antiseptic al gurei, se întrebuințează cu deosebire de către acele persoane cărora le sângerează lesne gingiile, flacon mic 1 leu, flacon mare 1,75.

Apă de gură à la Odol, albește și curăță dinții și gingiile, îndepărtează mirosul urât al gurei și prin puternica sa acțiune antiseptică distruge diferitele miasme ale gurei, întărind astfel gingiile. Flaconul 1,50

Pastă pentru dinți antiseptică și aromatică borcane de 1 leu și 1,50

<i>Apă de Colonia</i>	flacon de 1 litru, ...	4 lei
» » »	» $\frac{1}{2}$ »	2 lei
» » »	» mic »	1 leu
» » »	<i>parfumată</i> flacon de 1 litru	5 lei
» » »	» $\frac{1}{2}$ »	2,50
» » »	» mic »	1,25

Brilantină pentru păr, barbă și mustați, dă acestora lustru și le fixează, flaconul 75 bani.

Depilator, remediu pentru a face să dispară părul de pe orice parte a corpului, cutia 1,50.

Esență de brad, pentru persoanele slabe de pept și copii ce sufer de tuse măgărească; stropit în casă, răspândește un miros plăcut și răcoritor de brad, purificând aerul. Flaconul 1 leu, 1,50 și 2 lei.

Lapte virginal, emulsie vegetală pentru curățirea petelor de pe față, făcând pielea moale, fragedă și catifelată, flaconul 1 leu:

Apă de toaletă, flaconul 1,50,

Oțet de toaletă, flaconul 1,50.

Balsam contra bătăturilor flaconul 1 leu.

Perii pentru dinți de la renumita fabrică *Dupont* din *Paris*, diferite calități și forme de la 75 bani până la 1,75 bucata, moi sau tari după cerere.

Diverse articole de cauciuc, irigatoare, pansamente, ape minerale, etc.

Orice articol din cele enumerate mai sus, precum și orice medicament, preparat după rețetele trimise se expediază contra mandat poștal sau ramburs, în orice parte a țării.

Cheltueli de transport la orice comandă, 1 leu.

La comenzi mai mari de 15 lei, se face expediția franco, adică fără nici o plată.

Fiecare preparațiune este însoțită de modul de întrebuințare.

In laborator se execută analize de urină.

Albina

Revistă Enciclopedică Populară

Abonamentul în țară pe an lei 5 | Abonamentul în străin. pe an lei 8

» » » 6 luni » 3 | Un număr. . . . . 15 bani

Pentru anunțuri 1 leu linia. Mica publicitate, 5 bani cuvântul.

Manuscrisurile nepublicate se ard.

SUMARUL:

G. Coșbuc, Sarea și organismul nostru — M. Sadoveanu, Scrisori trimise de un prieten pribeag. — Muș-Neagu, Cutremururile de pământ. — N. Nicolaescu și G. Stoianescu, Roirea artificială. — Căpitan S. Leonte, Sfat cu Grigore Baciu despre cuptoarele comunale. — Elena Sevastos, Nohotul. — V. S. Moșca, Cronica agricolă, comercială și economică. — Cronica săptămânii. — Dela sate. — Bibliografia. — Mulțumiri. — Poșta administrației.

Din lume: De când s'a născocit penițele. — O plantă electrică.

Ilustrațiuni: Costume din județul Râmnicul-Vâlcei. — Roirea artificială. — Cum sunt făcute cuptoarele comunale.

Sarea și organismul nostru.

Pre la anul 1843 — după raportul lui Plouvier către Academia franceză — în vre-o câteva provincii ale Rusiei marii proprietari s'au înțeles să nu mai dea sare țărănilor pe cari îi aveau clăcași pe moși, fiindcă li se părea că sarea e de prisos. Urmarea a fost că bieții țărani au ajuns din zi în zi mai slabi, mai prăpădiți, galbeni ca ceara și în urma anemiei în supremul grad; picioarele lor au început să se umfle ca de boală de apă și mulți au murit câinește, așa că sgârceții proprietari s'au văzut nevoiți să dea iarăși sare țărănilor.

E cunoscut și cazul unui vestit avocat în Anglia, căruia îi intrase în cap gândul că sarea e un lucru de prisos, și de aceea ani de-arândul s'a ferit cu totul să mănânce sarea, până ce în urmă s'a îmbolnăvit de scorbut, de care n'a scăpat decât printr'o cură puternică — de sare!

Sarea are și ea mulți dușmani, ca toate în lume. Și precum sunt unii maniaci cari nu voiau să bea apă, ținând cu îndărătnicie că apa e lucru de prisos pe lume și dăunător sănătății, și precum sunt alții cari nici bătuți nu mănâncă brânză, tot așa sunt alții cari se feresc de sare și o țin vătămătoare sănătății și mai ales lucru de prisos.

E păcat de oamenii aceștia că-și pierd vremea propăvăduind ideile lor fixe ca Adam în pustie. Ba vreau să ne și spue lu-

cruri neadevărate. Argumentele lor contra sării ar fi, că oame-
nii primitivi n'ar fi mâncat sare, și că întrebuițarea sării e
numai o deprindere proastă adusă prin civilizația lumii; că ar
fi și acum popoare cari nici nu visează ce e sarea, și în urmă
dovada cea mare că organismul animalelor n'are nevoie de sare,
ar fi că animalele, nu mănâncă sare. Mai au apoi argumentul
că sarea luată în mare măsură produce aprinderi de stomac și
mai nu-știu-ce boale.

Argumentul din urmă, cu boalele născute din sarea mâncată
peste măsură, e tot așa adevărat la sare ca și la apă, ca și la
pâine, ca și la muncă, ori somn: ce lucru în lumea asta, peste
măsura lui, e priincios sănătății?

Vorba că ar fi popoare cari nu știu ce e sarea, e din tâlpi
până în creștet neadevărată.

Unde sunt popoarele acelea? Cu puține excepții — în interiorul
Australiei, pădurile centrale ale Africii, pe stepele Asiei și prin
codrii Americii — toate colțurile pământului sunt cunoscute și
locuite de Europeni, și nu s'a găsit încă nicăiri un popor care
să mănânce absolut nesărat. Indivizi, da, ca acei pomeniți mai
sus, dar popoare nu. Enormul comerț cu sare, al cărui punct
de plecare e Timbuctu, lângă râul Nigru, îți dă o strălucită do-
vadă de nevoia ce-o simte toată mulțimea de triburi negre ale
Africii centrale de-a avea sare.

Că oamenii primitivi, adică acei ce locuiau prin peșteri având
numai arme de piatră, n'au pus sare în mâncărurile lor, asta
până la un loc e adevărat. Că nici animalele nu pun sare în
mâncările lor, asta e și mai adevărat. Dar una e a pune cu ști-
ință sare în mâncări — și acesta e argumentul contra sării și
alta este de a mânca hrană sărată fără de-a ști ce e sarea.

Dar se poate pe lumea asta hrană lipsită de sare? Sarea este
un element constitutiv al sângelui animalelor, și un element în-
semnat al organismului plantelor. Deci și plantele și animalele
au sare într'însele. Acum, animalele, ori-care ar fi ele nu se pot
hrăni decât ori cu plante ori cu carne, deci și într'un caz și
într'altul ele găsesc sare în hrana lor. Numai în regnul mineral
s'ar găsi o hrană lipsită de sare, toate acele minerale cari nu
sunt săruri, dar cari animale se hrănesc cu pietri ori cu metale?

Omul are cam 200 de grame de sare (clornatriu) în corp, din
care zilnic pierdem prin sudoare și urină cam vre-o zece grame.
Și fiindcă sarea e element al sângelui — element fără de care
el nu mai este sânge — ea trebuie pusă la loc cu ori ce preț.
Astfel atâta sare trebuie să dăm zilnic sângelui câtă o pierdem.
Aici nu mai încap argumente contra sării, de voe de nevoie,
omule, ai să introduci în corpul tău zece grame de sare pe zi.
Această sare o găsim în plantele și în carnea pe care o mân-
căm; iar dacă n'o găsim în măsura convenită, trebuie s'o adău-
găm noi, sărând mâncările. Iată dar că nu ticăloasa de civilizație,
ci nevoia de-a primi sângele ne face să sărăm mâncarea.

Că animalele nu pun sare pe buruenile lor — sau fiarele pe

carnea prăzii ucise — se explică lesne. Ele găsesc cuvenita sare în plante, și le ajunge. Și cine zice că ele n'ar fi căutând sarea? De ce pun ciobanii bulgări de sare între oi, și de ce o ling ele cu atâta poftă și de ce oile cari ling sare sunt mai grase și mai frumoase? Pe oi doară nu le-o fi învățat civilizația să caute sarea, și încă într'asă mare măsură! Dar vacile și caii? Să fie numai deprindere proastă? Nu cred, pentru că numai omul mănâncă și bea — din cauze, de multe, convenționale — ceea ce știe că nu prieste stomacului, cum o facem la mese străine ca să nu refuzăm gazda ori să nu fim împotriva obiceiurilor. Dar animalele refuză vecinic ceea ce nu le prieste. Dar sarea n'o refuză deci nu li-e lucru de prisos. Porcii caută așa numita «iarba sărată», pe asta o caută și o găsește. Și iarba pe care o rup câinii de vârf și o înghit, când li-e stomacul stricat zice poporul, e sărată, și poate că numai pentru sare o mănâncă.

Iar fiarele și păsările răpitoare, de ce să pue sare pe carne, căci găsesc destulă sare în sângele animalului ucis, numai în sânge, și de aceea toate fiarele sunt lacome mai ales de sânge.

Sunt și popoare lacome de sânge. Eschimoșii, Samoezii, Ostiacii, și multe triburi negre de prin pădurile Africei. Eschimoșii când prind o focă, numai decât îi astupă rănila să nu curgă sânge. Samoezii sprijinesc sângele din rană în cupe și-l beau. De ce o fac ei asta? Toate aceste popoare trăesc numai din vânătoare, cele nordice fiindcă nu au plante, iar cele din Africa fiind nomazi ai pădurilor — și-și găsesc cantitatea de sare trebuincioasă numai în sângele animalelor. Negreșit, aceste popoare n'au nevoie să mai pue sare pe mâncările lor, și deci — luând lucru așa, ei ar putea să nu știe ce e sarea în solniță, cu toate că o știu, și-și conservă în sarea mării pește și carne. Cum fac Eschimoșii și Samoezii, fac toate popoarele cari trăesc numai cu carne. Și trebuie să spunem, că ele mănâncă aproape crudă carnea, prin urmare nu pierd cantitatea de sare ca noi, prin frigere și fierbere. Și negreșit oamenii primitivi n'au avut sare în solnițe căci n'aveau nevoie de ea, câtă vreme o găseau în sângele prăzii. Intr'atâta au dreptate dușmanii sării, că oamenii primitivi nu-și sărau mâncările, nu, căci le aveau sărate gata.

Altfel e acum. Noi nu mâncăm carne crudă, nici plante crude, ca să avem în ele cantitatea de sare. Noi pregătim mâncările în chip artificial, așa că o mare parte a sării din carne și din plante se pierde, deci trebuie tot în chip artificial să înlocuim sarea. În abator se pierde mai tot sângele animalului, iar carnea singură n'are sarea destulă pentru noi. În legume vom găsi sare destulă, însă ar trebui să mâncăm enorme cantități ca să împlinim cele zece grame.

De ce nu probează vegetarianii să se mănânce legumele fără sare? Cerealele conțin și ele destulă sare, și dacă am putea mânca grâul și porumbul crud, adecă rozând boabele, n'ar fi poate nevoie de sare la ele, însă la măcinat cerealele pierd multă

sare (tărâțele grâului conțin aproape 5% sare), de aceea brutarul înlocuește pierderea sării.

Dacă am bea și noi sânge, ori am mânca boabele de grâu crude ori am paște iarbă, cum se spune că făcea vestitul Nabucodonozor al bibliei, atunci am putea închide toate salinele și să desființăm solnițele. Dușmanii sării cari se laudă că de atâta și atâta vreme n'au pus sare în gura lor, și totuși le merge bine, uită că brutarul a pus sare în pâinea lor, că negustorul a pus sare în unt, că în legume e sare, în carnea ce-o mănâncă e sare, ba chiar în apa ce-o beau e sare, foarte puțină, dar sare. După aea, sarea e elementul poate, care circulă mai mult prin toate ale lumii. Deci cum ar fi sarea lucru de prisos, dacă însuși corpul nostru nu e, la urma urmei, decât var, fier și sare!

Cantitatea sării trebuincioasă corpului variază după felul hranei. Țăranii au nevoie de mai multă sare, căci mănâncă mai multe legume, decât orașenii cari mănâncă mai multă carne. Și variază după felul muncii; cei ce stau mult, au mai puțină nevoie decât cei ce muncesc și transpiră mult, căci aceștia pierd mai multă sare. Și variază după constituția corpului, cei anemici au nevoie de mai multă sare, căci ea le lipsește din sânge; în loc să dăm sare cât vreau celor anemici, noi — după nu știu ce păreri greșite — tocmai dimpotrivă îi oprim, cu totul s'o mănânce.

Țăranii, cari muncesc mult și se hrănesc rău, știu prețui mai bine sarea. Mâncările lor sărate și saramurile sunt o nevoie fiziologică pentru ei, și mie-mi pare rău de unii de-ai noștrii cărtururari cari s'opuneă la răsboiu cu felul de a mânca sărat al țăranului. Să-l lăsăm în pace pe țăran, în ce privește sarea. Zice el într'un cântec, unde își arată meseria, că pentru copii se trudește de dă pe brânci și n'ajunge la căpătâiu :

Că mălaiu le-am câștigat
Dă-l mănâncă nesărat

Ce însemnează lipsa de sare o pot spune asediații din Metz la 1870, și bieții Turci ai lui Osman din Plevna. E constatat că din lipsa sării suferă stomacul. Cele mai rele indigestii se produc din mâncări cari n'au sare. Cu deosebire grăsimile ar fi de nemistuit, dacă nu le-am săra îndeajuns. Sarea ajută foarte mult mistuirii; ea e izvorul acrimilor din suc stomacului, și ajută, deci, mult celor ce sulăr de neajunsuri ale mistuirii și celor ce au stomac slab. Și stomacului stricat îi dă putere; cei ce au făcut un chef strașnic cunosc binefacerile peștelui sărat ori a zamei de varză.

Dr. Simon, și după el alții, au declarat că sarea e un mijloc sigur de a combate chlorosa (anemia, lipsa de sare în sânge) el a recomandat-o și pentru copiii scrofuloși, iar profesorul Gubler o recomandă celor cu constituția limfatică. Doctorul de curând mort Nothnagel din Viena a întrebnițat sarea cu mult succes la epilepsie; Bathrom și Rabow au observat că o linguriță de sare, înghițită deodată, înlătură până într'o jumătate de ceas mi-

grena. Acest lucru pentru mine personal e absolut adevărat, eu sufer des de migrene, moștenite dela mama, și după ce m'am plictisit de antipirină, am început să mi le înlătur luând sare de mai multe ori pe limbă și înghițind-o. Un mijloc «băbesc» adică de mult cunoscut poporului, pentru cei ce varsă sânge eră înghițirea a cât de multă sare. Acest mijloc e acum științific; el a fost introdus în medicină de B. Rush. Doctorul Martin Solon recomandă sarea celor ce sufăr de diabet, Amedée, Latour tuberculoșilor.

Se vede că în toate aceste cazuri sarea îmbunătățește nutrițiunea.

Acum, că sarea «peste măsură» e vătămătoare sănătății, e lucru de sine înțeles. Poate produce arsuri pe gât, aprinderi de stomac și o sete nesănătoasă. Dar care lucru peste măsură, cum am spus nu e vătămător? Nu, contra sării n'ar trebui să avem atâtea prejudiții — eu nu știu de unde — și să lăsăm pe cei ce-o pot mânca s'o mănânce.

De obicei cei lacomi de carne se miră cum mănâncă atâta sare cei ce sunt mai mult iubitori de legume; cei puternici se miră de multa sare ce-o pun în mâncări cei anemici și mai slabi de constituție. Da, în legume nu e atâta sare câtă e în carne, în cel slab și anemic nu e atâta sare ca în cel plin de sânge. În cei ce aleargă mult nu e atâta sare ca în cei ce șed mult. Asta e explicarea pentru cei ce ni «se pare» că mănâncă prea sărat: ei dau sângelui ceea ce-l lipsește. Și unii și alții introduc în corp tot atâta sare, numai că unii n'o simt cum o introduc și alții o introduc văzând-o cu ochii. Iar cei dintâi cred că ei mănâncă sărat numai cum e omenește, iar cești din urmă «prea» sărat, fiindcă pentru cei dintâi într'adevăr mâncările acestor din urmă sunt «prea» sărate. Pe limbă? Limba, da, a celor din urmă s'a obicinuit cu sare multă de odată. Dar nu e vorba de limbă, ci de sânge. Tu cel ce mănânci carne și șezi și ești tare, ai nevoie pe zi în sânge, 8 grame de sare, cestlalt slab, muncește, e mai vegetarian, și are numai 3: vrei să-l silești pe-acesta să ia tot ca tine numai 2 grame de sare?

Sunt, dar foarte puțini, tot așa puțini ca și cei ce se laudă că nu vreau să știe de sare nimic, sunt nii cari, într'adevăr, s'au obicinuit să pue în mâncări sare mai mult decât trebuie. Aceștia au să plătească abuzul, dacă nu cumva sunt dintre constituțiile acelea cari elimină lesne sarea, cum alții elimină otrăvurile cele omoritoare.

G. Coșbuc.

De când s'au născocit penițele.

În vremile vechi — când se scriă pe papirus, se întrebuițau condee de trestie. La Romani — când se scriă pe table ceruite, se întrebuițau un condeiu de metal cu vârf ascuțit. Penele de găscă au început să se întrebuițeze pela anul 500 după Christos.

Penițele de metal, cum se întebuițează azi, s'au născocit în 1803 de către un anume Wise; dar nu s'au răspândit decât după 1820, când Iosef Gilliot le-a construit din oțel.

Costume din județul Râmnicu-Vâlcea.

SCRISORI

— TRIMISE DE UN PRIETEN PRIBEAG —

După grele vânturi și viscoliri, vine iar vremea bună, cu soare, cu cer limpede, cu albe câmpii nemărginite. Și iar vine săniuța cu Puica, și iar pornesc cu pușcașul și cu cei doi copoi, Marcu și Feiga, spre zăvoaele pline de epuri.

Când ne întoarcem seara, suntem reci ca niște sloiuri de gheață. Sui greu treptele scării. Până ce mă dezbrac, până ce mă pot așeză la căldură, lângă sobă, mi se pare că trece un an! Și cum tremur întâiu: par'că prin fiecare părticică a trupului meu es fiori de frig. Și ce miros dulce și ascuțit are vinul fierț cu scortșoară; cum se strecoară în râulețe calde prin tot trupul, cum pune un abur între ochii cu pleoapele de plumb și cele ce mă înconjoară?

Și pretutindeni, acasă și pe câmp, la goana cu copoi, la hăitaș, la pândă, la vadurile cu rațe și cu găște, bogata vorbă a pușcașului mă umple de voe-bună și mă face dese ori să uit de mușcăturile gerului.

Eri a fost moină; zăpada s'a muiat. A venit numai decât Ștefanache să mă ia la Siret, la vad. Ii pregătisem o sticlută cu rom și două pacuri de tutun.

«Ce mai faci tu, bade Ștefanache? Ești sănătos? bine?»

— Bine, cum dă Dumnezeu!

— Da nevasta ce-ți face? — Uite, am visat astă-noapte că am împușcat o duzină de rațe!

— Bine, răspunde Ștefanache, foarte bine! Eu am visat că m'am suit în pod și n'am găsit făină în lădoiu. Și nevasta eră supărată!

— Hm! așa? Atunci du-te colo, în hambar, și-i vedeă cum se schimbă visul în bine. Eu am visat că-ți dau două stamboale de făină!»

Iar Ștefanache zâmbește și e foarte mulțămît.

Pornim în spre Siret, fără câni, sprinteni, cu puștile pe umăr.— Noroc să dea Dumnezeu!

E un soare călduț, par'că-i primăvară; o adiere blândă îmi mângăie obrații. Din câmpiile desghețate se înalță pânze de aburi. Prin lumină, departe, se învârt stoluri de nagăți cu țipete dureroase.

Am apucat peste câmp, pășim pe colți galbeni-verzui de iarbă, și pământul, ca un burete plin de apă, piftește la fiecare călcătură.

Pânze lucii de apă, strânse după topitul zăpezilor, se arată ca niște oglinzi, fulgerând din când în când supt săgetările soarelui. Codobaturi se înalță abia, din încrețiturile pământ-

tului, zboară pe lângă luciul, se așează, și bat din codița lungă, mirate par'că de sosirea noastră pe acele tărâmurile tăcerii.

Și printre zăvoaele desfrunzite, roșcate, deodată se arată Siretul, turbure, venind mândru, cu albia plină până sus. Valurile lepăesc ușor și la fiecare lovitură malul se surpă într'o fărâmare ușoară, care clipește căzând ca dintr'un ciur.

«Mergem în cotitura Boroiului, zice Ștefanache. Acolo dăm de rațe...»

Ne lăsăm în lungul apei pe cărarea plină de frunze moarte a zăvoaiului. Și îndată dăm de o vână liniștită de apă, care se desprinde din râu, se abate îmbrățișând un cot de luncă și intră apoi iar în matca cea mare.

«Uite, aici!» zice pușcașul. Și ne așezăm într'o detunătură de mal, doșiți după sălcii bătrâne, cu spatele rezemate de peretele cald de lut. În față avem apă care fuge legănându-se, ori cotește potolindu-se spre noi; dincolo prundișuri cari merg spre un sat de pe care se ridică fumuri înalte, în stâlpi străvezii; și deasupra un cer limpede, albastru ca sineala, pe sub care se strecoară vulturi, din vreme în vreme, în zboruri line, în cercuri mari, în singurătatea și tăcerea înălțimilor curate.

Un stol de rațe trece. Dă un ocol pe sus. Par'că ne-a zărit: se înșiră într'un cârd lung, care se infundă grabnic în zare, departe, până ce se zărește abia ca o linioară neagră. Și noi așteptăm. Ștefanache stă foarte liniștit, cu pușca-i veche pe genunchi, păcâind din lulea. Mie, mi-e cam urât.

«Mi se pare mie, dragă Ștefanache, că azi nu prea o să avem noroc...»

— De ce? zice Românul. Avem vreme. Numai să vie vânat și norocu-i gata.... Adică dè, — după cum îți și faci, norocul...

— Ba dacă vine vânatul, de scăpat nu scapă cât e cucul!.. Eu is tata lui!..»

Ștefanache se scărpină în cap.

«Nu zice vorbă mare, cucoane. Eu am văzut boeri mai bătrâni decât dumneata, vânători vechi, cari s'au luat cu ziua târgului și le-a trecut pe sub nas frumusețe de vânat!

— O fi!» zic eu.

Și mă gândesc că nu umblu cu pușca de eri, de-alaltăeri. Ori-ce Român, vânător, dac'ar aveă pene, s'ar umfla strașnic în ele. Dar eu, ca vânător ce eram, mă uitam cel puțin cu dispreț la șubreda pușcă a lui Ștefanache.

«Ce să scape? ce să scape? Apoi nu mă știi pe mine?»

— Știu, cum nu?» răspunde încet Ștefanache și clătină din cap.

Deodată, dintr'un desiș de zăvoiu, de pe Siret, se desprinde ceva negru. Plutește înotând și se lasă domol spre coltul nostru.

«Ce-i!» zic eu. Și inima-mi zvâcnește.

Ștefanache pâcâe din pipă.

«Ce să fie? Un cufundar. Da-i departe tare. Mai are vreme până să intre în bătaia puștei. Să-l așteptăm și noi ca niște oameni cumiți...»

— Dar dacă se duce? zic eu. Nu-i mai bine să cerc? Poate-l ajung.

— Ași! dac'o fi să fie al dumitale, nu te teme că nu scapă. De ce să strici un foc? Dă-i pace. Poate să fie al dumitale, poate să nu fie... Par'că poți să știi? Ce putem noi ști? Nimica. Suntem așa: uite ne duce apa ca pe niște paie. — Și pâcâie liniștit din lulea. — Da-da, ca pe niște paie, îți spun eu. Ne ducem așa: pfui! ca fumul ăsta: par'că nici n'am fi fost! Gheorghe Timofte nu eră să moară din pricina unei nojițe dela opincă? Asta-i viață? A dat jumătate din el morței, ca să scape!»

Eu mă întorc mirat, cu ochii holbați:

«Ce vorbești, omule? Cum jumătate?»

— Bine. Asta a fost azi o săptămână. Ese omul așa, cam cu chef, dela crâșmă, și pornește spre casă. Da știi că el șade dincolo de drumul de fier. Și hai-hai, mormăind cum i-i obiceiul, suduind pe cutare și pe cutare, ajunge la linie. Acolo veniă trenul. Veniă duduind, cu ochii cei roșii aprinși, că eră noapte... Și Gheorghe dă să treacă... Când colo, hâț! par'că-i trage cinevâ piciorul înapoi. Se aninase o nojiță dela o opincă între șine și-l ținea pe loc acolo; și trenul la o sută de pași ca un balaur veniă, veniă vuind!.. Mare comedie! Trage piciorul, se zbate, se zbate ca un nebun, îmbrâncat, trăgând din răspuțeri; o sudoare de ghiată îl înfășură; nu mai vede înaintea ochilor, răcnește odată tare, nu mai știe pe ce lume-i... Iar mașina-i aproape, par'că-l arde cu răsufletu-i de foc... Ce-a fost atunci nici el nu-și mai aduce aminte! Atunci a văzut el moartea cu ochii și s'a gândit să-i dea și ei cevă, s'o împace, — și pe brânci s'a tras îndărăt, și-a ferit trupul cât a putut, și numai piciorul i-a rămas acolo, pe fier, — și-a trecut trenul, i-a tăiat scurt piciorul; a trecut și s'a dus duduind, iar pe Gheorghe l-au ridicat alții dintr'o baltă de sânge și pe brațe l-au dus acasă!..

— Cum se poate! zic eu. Și par'că mă strânge în spate un fior rece.

— Așa cum spun.... șoptește Ștefanache. Fiecare lucru mic, cât de mic, își are urmările lui. Iaca pentru nojița ceia a lui Gheorghe ai prăpădit și dumneata bunătate de cufundar!»

Și nici n'apuc a mă întoarce. Ca fulgerul își înalță pușca. Pocnitura izbucnește duruind peste apă, — și, când mă uit, cufundarul veniă cu pânțelele în sus pe lângă mal, cotea încet spre noi, în brațul Boroiiului.

«Așă, măi bade? strig eu cu ciudă.

— Așă cum spun eu!» zice rânjind pușcașul.

Și se scoală, se lasă pe brânci la mal și, cu pușca, trage pasărea cu luare aminte. O ridică apoi și mi-o arată în lumină, cu obișnuitul lui zâmbet poznaș.

Dar îl văd înălțând capul, mirosind par'că vântul. Strigă innăbușit.

«Na-na! uite rațele! iaseama!..»

Dar acū rațele nu mai aveau nici-un haz. Am tras ce-î dreptul în stol; au căzut două ca plumbii pe mal, două rațe frumoase cu niște pene de-a dragul; — dar n'aveau, frate, haz! Păcăleala lui Ștefanache, știi, îmi cam scăzuse fumurile mele de mare vânător.

Și, cu toată rușinea, ți-o spun și ție, — e'a fost cu haz, bată-l să-l bată de ticălos! Ce să fac? Acū trebuie și eu să rād, că n'am încotro!

Mihail Sadoveanu.

Din poveștile lui Moș-Neagu

Cutremurele de pământ.

ând te aflî la picioarele unui munte, când te vezi cât ești de mititel față cu acel ȳriaș acoperit de păduri sau presărat de stânci, ai totdeauna impresia că nimic nu poate fi mai statornic decât dânsul și vorba poetului că «munții vârful își clătesc» ți se pare numai vorbire înflorită, nu lucru ce se poate întâmplă.

De asemenea, când vezi o câmpie întinsă, ți se pare că e loc sigur ca să-ți clădești casa și dacia i-ai înfipt temelia în pământ, nici prin gând nu-ți trece că s'ar putea dărâmă.

Cu toate acestea, și munții se mișcă, și câmpiile se mișcă și adesea se fac crăpături mari în cari se prăbușesc oameni și dobitoace ori casele se năruie peste locuitorii lor, cum vă spuneam rîndul trecut că s'a întâmplat în Italia.

Din ce pricină se întâmplă cutremurele?

Știi, dragii moșului, că pământul e ca un glob mare asvârlit în spațiu și că noi trăim pe scoarța lui. Scoarța sau coaja pământului nu este din cale

afară de groasă. Invățații cari s'au ocupat cu chestiunile acestea, zic că nu poate fi mai groasă de 100.000 de metri sau 100 de kilometri; adică un tren care ar merge nu prea iute, ar străbate coaja pământului în 2 ceasuri. Pentru ce zice ei așa? Fiindcă, cu prilejul diferitelor săpături pentru puțuri, tuneluri, ocne, ș. a., s'a constatat că la 33 de metri adâncime, termometrul (adică instrumentul cu care se măsoară căldura) se ridică cu un grad; deci la 99 sau 100 de metri adâncime o să fie o creștere de 3 grade, la 1000 de metre 30 de grade, la 10.000 de metri 300 de grade. Știm că apa fierbe la 100 de grade, iar diferitele minerale se topesc la călduri mai mari, dar la 3.000 de grade de căldură nici un corp cunoscut nu poate să stea netopit. Așa dar la 100 de kilometri sub picioarele noastre nu mai sunt corpuri întregi, ci un fel de cazan neînchipuit de mare în care fierb fără încetare tot soiul de materii. Acolo este, cum am zice: focul cel veșnic.

Acest foc, această necurmată fierbere produce mișcări, face ca coaja pământului acolo în spre foc să se crape ici și colo și aceste crăpături să se transmită la suprafață cu putere mai mare sau mai mică. Câte odată se face o gaură pe unde materiile înflăcărâte caută să iasă.

Din aceste pricini, avem câteodată cutremurile de pământ; altă dată izbucnirile vulcanilor. Sunt vre-o doi ani de când un munte de foc sau vulcan din insula Martinica a vărsat pe gura lui atâta foc în cât a acoperit un oraș întreg așezat la poalele lui.

Săptămânile trecute, în Italia, a fost cutremurul cel groaznic, despre care v'am vorbit.

Nenorociri de felul acesta se întâmplă în diferite puncte ale suprafeței pământului; dar cele mai în primejdie sunt ținuturile așezate lângă mările cele mari precum și insulele.

De aceea orașele mai ales din sudul Italiei sunt bântuite de asemenea cutremure, orașele de pe țărmii Spaniei, ai Turciei, ș. a. Iar Japonia, al cărei pământ e alcătuit de insule mai mari și mai mici,

este foarte des sguduită de cutremure, cari prăpădesc lume multă. În 1891 a fost acolo un cutremur care a făcut 40.000 de victime.

Să mulțumim lui Dumnezeu că țara noastră este ferită de așa fel de nenorociri și totdeauna când greutăți vin peste noi, să ne dăm toată silința de a le înlătură, gândindu-ne că în alte părți oamenii suferă de zeci de ori mai mult.

Moș-Neagu.

Roirea Artificială.

3) *Roirea artificială a unui stup obicinuit (buduroiu).*

Roirea artificială a stupilor obicinuiți e mai anevoioasă și cere mai multă îndemânare și cunoaștere a chipului de viețuire a albinelor. Prin ea, trebuie să silim o parte din albine a-și părăsi stupul, însoțite de matcă și a trece într'un uleiu gol. Într'o zi călduroasă și liniștită, când albinele lucrează în zor mare, și cam cu 15 zile înainte de culesul cel mare de miere, alegem un stup obicinuit, dintre cei mai plini. Il afumăm mai întâiu bine pe la urdiniș; îl săltăm apoi într'o parte dela pământ și-i mai dăm fum și pe la gură. Când albinele sunt în toiul bâzâitului, îl ridicăm din locul său și-l strămutăm într'alt loc, la umbră. Unde a stat acest stup, punem un uleiu gol, în care vor intra, până ce vom sfârși lucrul, albinele cari se înapoiază dela câmp. Intoarcem stupul de roit cu gura în sus și-l așezăm pe picioarele unui scaun răsturnat sau pe un butoiu desfundat. Deasupra lui punem un uleiu gol și potrivim ca să vină amândouă, gură în gură. Le prindem pe amândouă într'o parte cu o scoabă ca să se atingă, iar în cealaltă parte, punem 2 pene de lemn, ca să țină stupul de sus puțin înclinat și ridicat de pe cel de jos. Ne așezăm cu spatele spre lumină și ne armăm în mâini cu două bețe de grosimea degetului celui mare și ca 2 palme în lungime.

Incepem a ciocăni cu ele repede și fără contenire mai întâiu în fundul stupului, ca la 5 minute; apoi în părți de-o parte și de alta, ridicându-ne încet cu ciocănelile dela fund în sus. După scurtă vreme, un bâzâit puternic s'aude înăuntru. Albinele speriate înghit cât pot la miere și apoi

își părăsesc puettul și locașul, și în grămezi dese pornesc în sus spre uleiul gol. Se ridică în el prin partea lipită de stupul lor. După 15—20 minute de ciocănit, mai toate albinile se găsesc agățate în chip de ciorchine de fund. Acum

trebuie să ne încredințăm dacă și matca se află printre ele. Stuparii obicinuiți cu asemenea lucrări cunosc momentul când ea trece în uleiul de sus, pentru că merge în fruntea unei cete mari de lucrătoare cari și-au luat drumul pribegiei. Noi însă vom căuta să avem o dovadă, după ouăle ce le vom vedea. Așternem pe pământ o pătură sau o hârtie neagră și punem deasupra un bețișor. Luăm uleiul cu roiul de pe stup și-l așezăm lin pe pătură și pe bețișor, așa ca să stea într'o parte puțin ridicat dela pământ. Il lăsăm

așă ca la un sfert de ceas. După trecerea acestui timp îl dăm puțin la o parte și cercetăm cu băgare de seamă, dacă pe pătură nu se zăresc niște punctulețe albe, care sunt ouă de matcă. Dacă nu le dovedim, punem uleiul din nou pe pătură, îl mai lăsăm un sfert de ceas și privim cu luare aminte la albine. Dacă în vremea aceasta, arată neliniște și părăsesc din ele uleiul, e semn că matca nu e printre ele: a rămas în stupul roit, sau s'a pierdut. Punem din nou uleiul cu roiul deasupra celui alt, facem o spărtură prin fundul acestuia și afumăm bine; ciocănim din nou cu bețele în pereți, până când nu mai rămâne nici o albină înăuntru. Incercăm încă odată pe pânză, dacă matca a trecut în uleiul de sus și dacă vedem ouă, atunci roirea a isbutit. Dacă nici de rândul acesta n'avem dovadă că matca e sus, trebuie să o căutăm printre faguri, s'o luăm cu băgare de seamă fără teamă de a fi înțepați de ea și s'o dăm roiului. Dacă bănuim că s'a pierdut, o vom găsi pe jos într'o grămăjoară de albine.

După ce am scos astfel albinele cu matca, așezăm din nou stupul pe care l-am roit în locul său de mai înainte, ca să primească lucrătoarele care vin dela cules. Acestea vor îngriji puetul și-și vor face matcă nouă. Aducem stupul în care vrem să punem roiul artificial lângă acesta și-l vărsăm în el pe deasupra. Pe înserate, luăm iarăși stupul roit din locul său, pe care i-l dăm roiului nou, și-l așezăm într'alt loc, unde va rămâne de aci înainte. Cu chipul acesta am căpătat un roi artificial cu matcă ouătoare; iar stupul obicinuit a rămas cu puet și miere din belșug, dar fără matcă. În puțină vreme își va îmuliț musca și-și va face altă matcă, dar la folos de miere dela el să nu tragem nădejde.

Stuparii cei mai încercați însă, nu ne sfătuesc să scoatem un roi artificial numai dintr'un singur stup obicinuit, ci din doi.

4) *Roirea artificială cu doi stupi obicinuiți.*

Să ne închipuim doi stupi obicinuiți, unul A și altul, B. Dintr'unul din ei, de pildă din A, scoatem aproape toate albinele și matca, într'un ulei gol, întocmai așă cum am arătat mai sus. Roiul cel nou îl vărsăm într'un ulei sistematic, în care am pus mai dinnainte rame cu faguri tipăriți sau clădiți, și-l așezăm apoi în locul unde sta mai înainte

stupul roit, A. El are albine din destul și matcă. Cu el am isprăvit lucrul. Ne îngrijim acum de stupii A și B. Ridicăm pe B din locul lui și-l strămutăm într'altă parte a stupinii, destul de depărtată, ca să nu-l mai găsească albinele lui. În locul lui B punem pe A. Chipurile de mai jos ne arată mai lămurit cum se fac aceste strămutări:

A.

B.

Stupii A și B cum se găsesc înainte de roire, în stupină.

C.

A.

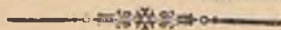
B.

Roiul C și stupul A și B cum se așează după roire.

Ce se va petrece? Stupul A, plin de puet și de miere, rămăsese după roit mai mult gol de albine. Prin strămutarea în locul lui B, el se va popula primind musca care vine dela cules a acestuia și-și va face matcă nouă. După 21 de zile, toți puii vor eși din căsuțe și cuibul va rămâne gol. Dacă vrem atunci să-l trecem cu totul într'un stup sistematic, scoatem prin ciocănituri, cum s'a arătat mai sus toate albinele și matca din el. Pentru începători în albinărit, e bine să le amintim că spre a se încredința dacă matca a trecut în uleiul cel gol, zadarnic vor căută pe pânză, ouă. Matca fiind tânără, la 21 de zile după scoaterea celui dintâiu roi artificial, n'a început încă să ouă. În stupul A nu mai rămâne decât faguri cari vor fi retezăți, iar mierea scursă. N'am pierdut cu chipul acesta, nici albine, nici miere, nici puet. Am făcut însă 2 stupi sistematici din 2 obicinuiți, păstrând cu toate acestea, unul din aceștia, B, cu care putem face anul următor altă roire artificială și altă prefacere a stupilor obicinuiți în sistematici.

Stupul B, strămutat din locul lui, pierde albinele strângătoare, cari s'au dus în A. Albinele tinere îndeletnicite cu îngrijirea puetului nu ies 4—5 zile. Matca însă nu se oprește din ouat. Dacă roirea a fost făcută la timp potrivit, stupul B poate să-și imulțască albina și să-și adune hrană de iarnă. În ținuturile unde mai e până în toamnă un al doilea cules mare de miere, putem să-l roim încă o dată cu un alt stup obicinuit, sau să-l păstrăm pentru anul următor.

N. Nicolaescu și G. Stoinescu.

Sfat cu Grigore Baciu din Bairamudede (1).

— Bine v-am găsit sănătoși, bade.
 — Bine ați venit, d-le Căpitan.
 — Dumneata ești Grigore Baciu, la care sunt dat eu în gazdă?
 — Chiar eu domnule și vă primim bucuros, numai să fiți mulțumiți. că de... nu prea ne casa cum ar trebui.

— Ba-i destul de bună, bade, căci văd că-i cu rost împătită și curată, asta-i tot ce trebuie la o casă de sătean; curățenia casei face nume bun nevastei, sănătate familiei și fală țării.

— Așa e, domnule. Dar ce vă aduce pe aci, căci de când suntem noi veniți din România, n'am pomenit așa multă ofițerime?

— Cum, ați venit din România? Dar Dobrogea nu-i tot România?

— Ba, știm Domnule că e bucată de trup din trupul țării luată înapoi dela Turci, dar așa ne-am învățat noi să zicem de când am venit dela Corabia.

— De mult ați venit, bade?

— Sunt trecuți de 16 ani, domnule Căpitan, n'aveam pământ de ajuns la noi acasă, și am venit aci 16 familii de Români.

— Mă întrebași că ce căutăm pe aci? In regula ostășească este: ca ofițerii să cunoască țara d-a firul în vreme de pace, așa că la vreun caz de războiu, să putem ști: cum e seama locurilor, pe unde se poate mai bine eși în calea vrășmașului, ce stare au locuitorii, ce vite și ce s'ar putea găsi de ale mâncării pentru soldați și cai. Eu sunt orânduie de Generalul nostru, ca să văd tocmai partea asta a mâncării; și fiecare ofițer însemnează partea lui, se adună apoi pe hârtie toate însemnările la un loc, se face și o harta și se păstrează la ștabul oștirea, ca la un caz, să știe oștirea pe unde, cum să se lupte și cum să se hrănească.

Asta-i minunată treabă, domnule Căpitan, o pricep eu bine, că am fost și eu soldat pe 1881.

— Cum stați cu câmpul, bade Grigore?

— Am avut ploi la vreme, semănăturile sunt frumoase, minunea lui Dumnezeu. Anul trecut a fost lipsă mare de toate celea din pricina secetei, cum n'am apucat de multă vreme.

— Nu prea văd semănături multe de porumb pe aci, bade Grigore!

— Nu prea domnule, semănăm puțin de tot, numai pentru păsări și vite, și ce prisos mai este vindem, *căci noi mâncăm pâine.*

— Minunat, bade Grigore! Minunat! Și cum devine treaba asta, spunem căci am să-ți vorbesc și eu despre păcatele porumbului.

— Cum să fie domnule: Acasă la noi la Corabia, mâncam numai mămăligă, dar aci ne am deprins cu pâine; multe pricini

(1) Comună în județul Constanța.

sunt: Mai întâi că pe aci e greu cu porumbul, nu se prea face, *căci nu sunt ploi la vreme, afară de asta porumbul cere muncă grea, brațe mulle; pe lângă sămămat și grăpat, trebue două prașile, apoi cules, uscat, curățit, bătut*. Cază mare până să ai mălai; cu grâul merge mai lesne; la început nu eră greu, că eram deprinși cu mămăligă, pe urmă ne-a trecut greul; ne-am luat și noi de pe Românii de aci, care s'a așezat dela rășboi încoace, venind din Transilvania. Acum toți mâncăm pâine în toate satele de pe aci.

— Cea ce-mi spui, îmi umple inima de bucurie, bade Grigore, și mă gândesc că mai târziu și Românii din celelalte părți ale țării, vor începe a se hrăni cu pâine; mare nenorocire a adus pe capul țării porumbul: Din pricină că planta asta după ce a scăpat bine din prășila a doua, *are totdeauna nevoie de ploaie la Sfântul Ite pentru a legă*. Avem regulat 2 ani din 5 răi, și lipsă mare de porumb, mai cu seamă de o bucată de vreme încoaca, de când vremea pa'rcă a luat schimbare și nu mai avem ploi în luna Iulie și August. Din pricina asta, sătenii cari s'au învățat numai cu mămăligă, duc lipsa, și aleargă la Stat lucru cel mai nenorocit și cel mai periculos pentru o țară. Și unde mai pui că de se întâmplă că porumbul nu e bine uscat, sau se mănâncă muced, se dă prileaj la boala «Pelegra», care curmă viața sătenilor, săracii de ei!

— Dacă-i așa, domnule Căpitan, să dea încolo porumbul și să mănânce pâine, *că e bună și la nevoie o mănâncă omul și goală, fără fiertură când nu este*.

— Așa zic și eu bade Grigore, dar sătenii la o laltă zic că așa s'a pomenit din părinți, și așa s'au învățat; unii zic că facerea pâinei cere căznă mare, pe când mămăliga nu, și că e mai cu saț.

— Invățul are și desvăț, domnule Căpitan, și noi zicem tot așa, dar ne-a trecut, căci am văzut zi cu zi foloasele pâinei.

— Dar cum se pregătește pâinea pe aci, că, uite, sătenii noștri, tocmai de asta se îndârjesc?

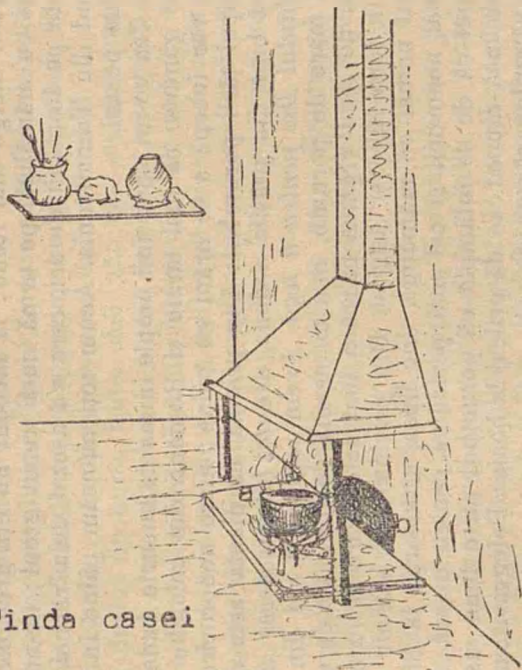
— Uite, domnule Căpitan, poștim în casă ca să vedeți cuptorul: Eaca vatra pe care face nevasta mâncare, fierbe apa pentru nevoile casnice (a). Colea în dreapta este cuptorul în care încape nouă pâini (b), deasupra vine zidit ca un chip de sobă ce dă în casă astălantă (c), așa că pe vreme de iarnă când facem focul, se încălzește și tinda și casa.

— Lucru gospodăresc bade Grigore, îmi place, n'am ce zice.

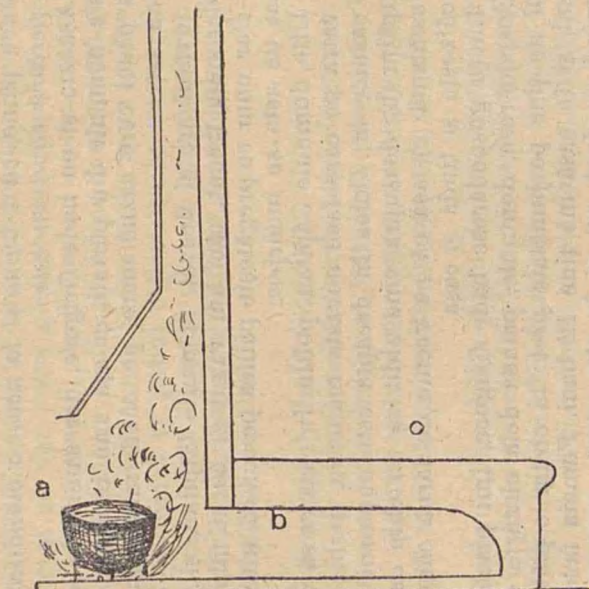
— Gospodăresc, domnule, pâinea dela chitărie e mai scumpă; pe noi ne ține pe jumătate preț: la chitar o plătesc oamenii cu 20 bani, și în casă mă ține 12 bani. Femeia face pâinea într'o săptămână de două ori, și în alta odată; suntem cinci suflete, eu, femeia, flăcăiandru pe care-l vezi și două fete.

— Imi pare eștin de tot 10 bani o pâine de un kilogram, bădicule?

— Așa vine, domnule Căpitan. Fă și dumneata socoteala; suta de kilograme de grâu se vinde la noi cu 14 lei când e preț de

Tinda casei

Tăetură prin mijlocul cuptorului

câștig bun; dintr'o sută de kilograme de grâu, scot la măcinat, 88 kilograme făină și 12 kilograme tărâțe. La pâini pun în covată 6 kilograme și jumătate făină, cu 16 bani, face 1,04 bani, iar 9 pâini cu 12 bani fac 1,08, mai intră sare și plămadă de de 5—10 bani, iar tărâțele le dăm la vite, așa că, după cum vedeți, ese socoteala și mai bine.

— Ceia ce am văzut la dumneata și pe aci în Dobrogea, am să spun pe la toți oamenii, bade Grigore, căci mult îmi place și mult ași vrea ca toți sătenii noștri, să prinză a mânca pâine, așa că odată să ne scăpăm de sărăcia ce aduce porumbul; să ajungă odată și Românul să zică cu adevărat „*Pâinea noastră de toate zilele*” cum o trebuiește și cum o zic toate popoarele creștine; noi Românii zicem *pâinea . . . dar mâncăm mămăliga*, și din păcate, am cam rămas singurii care o mai mâncăm.

Căpitan S. Leonte.

NOHOTUL

ohotul (năutul) merge foarte bine la secetă, preul lui e bun.

E o mâncare gustoasă și hrănitoare. Cu carne se pregătește astfel: Decuseară se moaie cu apă caldă, cu sare sau cu leșie, — se lasă până a doua zi, când se freacă'n palme de se ia pielița de deasupra, apoi îl fierbi. De n'ai timp, lași pielița de o iei de pe deasupra la clocotit. Rumenești făina cu miere sau zahar, apoi pui nohotul fierț și l pregătești, tie cu carne sau sadea. Dacă fierbi nohotul până ce se făcăluște ș'apoi îl treci prin sită, poți să faci supă ca de mazăre sau chiar și făcăluit. Poți pregăti nohotul și astfel: îl fierbi și când e aproape gata, pui în el orez, un praf de sare și miere, până ce se îndulcește. Când n'ai orez întrebuițezi grâu pisat, puindu-l la fierț odată cu nohotul.

Nohotul e bun atât în cafea sadea, cât și în cea cu lapte: se prăjește întocmai ca și cafeaua, se pisează și s'amestecă două părți nohot și una cafea. Ferbându-se face caimac mult, e hrănitor și slăbește puterea de a enervă, ce o are cafeaua. În această cafea omul nevoiaș mai pune o parte smochine uscate foarte bine pisate și închise într'o cutie spre a nu se răsufflă, — smochinele țin locul cicoarei. Această cafea e minunată pentru lapte și-i dă mâna unui om cât de nevoiaș de a luă dimineața, deoarece este mare spor. Cu o jumătate de litru de lapte se satură o familie întregă. Oamenilor celor mai săraci din orașele mari cafeaua cu lapte nu le lipsește niciodată. Această metodă de cafea cu nohot e cea mai economicoasă.

Cafeaua cu lapte pentru ca să fie bună trebuie numai decât să aibă și cicoare. Pentru săraci chipul cum am arătat de a pregăti cafeaua, ar fi un mare bine de s'ar introduce în poporul nostru. Nohotul fiind hrănitor, economicos și bun, mai ales dimineața.

deoarece e o mâncare caldă, ce nu se potrivește cu păhăruțu, de rachiu, ce-l beau părinții pe inima goală sau bucata de măl măligă ce li se dă copiilor dis de dimineață când cer mâncare. Rachiul ce-l beau părinții, îi costă cel puțin 20 de bani în fiecare dimineață; iată șase lei pe lună.

Această cafea cu lapte pentru o familie ar putea țineă lunar 75 de bani cafeaua, 75 bani smochinele, laptele vara 3 lei, iarna 4.50, zaharul 2 lei și iată un plus de 50 de bani și toată casa e sătulă; iar dacă ar avea omul vacă cu lapte și miere l-ar țineă și mai puțin. Deci iată foloasele: 1) Omul nu se deprinde cu băutura. 2) E economie. 3) Toată casa e hrănită bine. 4) O băutură caldă de dimineață întărește stomacul, îl ferește de asemolipsi de boli. 5) Mortalitatea în copii de curând înțercați e de 90 la sută și aceasta numai din hrana nepotrivită, ce li se dă la înțarcare, o asemenea cafea ar îndepărtă acest neajuns, mai ales când s'ar mai adăogă în ea o parte orzoaică și o parte secară prăjită în fața cafelei și rășnitesau pisate. Aceasta e hrana cea mai întăritoare și Vindecătoare, atât pentru stomacul copiilor, cât și al bătrânilor și acesta e cel mai bun prezervativ pentru a întâmpină boalele epidemice de stomac. Pentru organizmele deteriorate de boala de stomac, o cură înbelșugată de cafea cu orzoaică și secară e o binefacere. Tot pentru acest scop unii întrebuințează ghindă prăjită. 7) În școale, spitaluri, azile, ospicii, cazarme, pe unde din spirit de economie nu li se poate da cafea cu lapte bună, ar fi cel mai nimerit lucru de a li se da această cafea cu lapte, bineînțeleș când ar fi o spraveghere conștincioasă. 8) La o nevoie mare când cine va n'are decât smochine sau numai nohot, orzoaică și secară, aceasta prăjită și măcinată încă poate face o cafea destul de hrănitore, care e un negrăit bine pentru omul ce pornește la muncă. Cine n'are decât nohot, măzare, să facă cel puțin o supă caldă, din una sau din alta, dar tot nu ese ca din casă flământă. 9) În privința timpului e mare economie cu cafeaua arătată, de oarce în todeauna o faci cu o zi înainte, o scurgi și ai numai de a o înfierbântă bine putând fi atunci laptele rece. 10) Oamenii săraci de tot, cari n'au cu ce-și pregăti o masă de sară, o asemenea cafea cu lapte e mult mai întăritoare decât un ceai sadea. 11) După anii de lipsă vin boli grele, de oarece stomacul slăbește, o asemenea cafea de s'ar introduce în poporul nostru ar fi un negrăit bine. Nohotul ar trebui introdus și la cantinele școlare îndeplinând condițiunile bune. Nohotul mai e foarte bun prăjit și pentru copii e zăbava cea mai folositoare și cea mai plăcută. Și după cum în Grecia, la cei săraci, borcanul cu măslina stă'n tindă și cine vrea tot ia câte o mână, tot așa mamele românce sărace ar trebui să cultive nohot, să-l prăjească și să-l pue într'un borcan la îndemâna copiilor. O altă băutură folositoare dimineața deși nu atât de hrănitore — e ceaiul, nu acel importat, ci de flori din țară și despre care voiu vorbi mai târziu.

După cum am arătat mai înainte, păpușoiul ar trebui scos

din întrebuințare din pricina relelor și dificultățile cele întâmpină țăranul la cultivarea lui și înlocuit prin grâu, a cărui cultură este ușoară și produce de trei ori mai mult de cât păpușoiul.

Elena Sevastos.

Cronica agricolă, economică și comercială.

Situațiunea agricolă a început a se îmbunătăți în urma ploilor, care dela 22 Septemvrie st. v. au început să devie generală și destul de abundentă. Mulți agricultori au scăpat de mare grije pentru viitoarele recolte. De oarece în urma ploilor timpul îndreptându-se spre bine, orice semănături de toamnă se va putea face în cele mai bune condițiuni. Acei dintre agricultori, cari din cauza secetei prea îndelungate, n'au putut face îndestule arături, vor putea foarte bine întrebuința pentru astfel de lucrări agricole până și serile frumoase, luminate de lună, spre a putea face îndestule semănături. S'a mai făcut acest lucru și altă dată de agricultori, când seceta îndelungată a împiedicat de a-și face semănăturile de grâu la timp. Inșă, acei dintre agricultori cari și-au făcut arăturile la timp și au semănat grâul în loc uscat, sunt câștigați, de oarece aceste semănături au răsărit, și au destul timp ca să intre în iarnă înfrățite. Dacă toamna se va prelungi până pe la Noevrie, ceeace e mai mult decât probabil, agricultorii noștri vor putea face destule semănături, deși dela o semănătură de grâu făcută prea târziu, mai nici odată nu ne putem aștepta la o bună producțiune.

Acum este timpul a silii și pe sătenii noștri a semăna mai mult grâu, sau grâu amestecat cu seară, spre a le servi la facerea pâinei pentru hrana lor. Fiindcă această cestiune se agită mereu, și ca în mare parte hrana sătenilor cu mămăligă să fie înlocuită cu pâine, ar trebui dată o circulară din partea Ministerului de Agricultură către d-nii prefecti, ca sătenii agricultori să nu fie întrebuințați, numai la semănatul de grâu pe marile moșii ale proprietarilor și arendașilor, ci să fie lăsați mai la timp, ca să își semene și ei grâu pe pământul lor. Dându-le și instrucțiuni pentru alegerea semințelor celor mai bune, această înlesnire li s'ar putea face din partea marei agriculturi care știe să profite atât de mult de munca sătenilor. Pentru această muncă este moral și drept ca sătenii să fie mai mult ajutați, cel puțin în darea de semințe mai bune, spre a le semăna și el în pământul lui, dela care să poată scoate o recoltă mai bună.

O circulară mai aspră și o supraveghere mai bună din partea celor în drept, ca și niște sfaturi mai bune, întru cât privește semănatul grâului de către săteni, nu strică, ci din

contră li-ar înle nî mult, ca și ei să cunoască adevăratul adevăr în această ordine economică și agricolă, care nu poate decât să ridice partea morală și materială a satelor în particular și a țarei în general.

Sătenii îndrumați spre a se hrăni cu pâine în aceiași măsură ca și cu mămăligă, vor scăpa pe nesimțite, ca la caz când porumbul va lipsi, să nu mai alege la ajutorul Statului peste măsură de mulți, după cum s'a întâmplat în actuala stare economică în care se găsesc, când li se vorbește de pâine, dar fără să se fi luat adevăratele măsuri în această privință. Am mai spus într'o cronică din numărul trecut al «Albinei», că nu-i mare lucru a face cuptor și pâine și că acei cari pot da exemplu sunt și vor fi învățătorul și preotul, fără să fie lipsă de cuptoarele comunale, unde fiecare sătean să alege cu 2 kilograme de făină spre a i se da 3 kilograme de pâine.

Sătenii cu dare de mână pot să-și facă un cuptor de pâine, în care să coacă cel puțin 16 pâini, dacă nu 20. În cazul acesta, sătenii cari au cuptoare, le pot înlesni acelor mai săraci, ca în cuptoarele lor să-și facă pâine, fără să le pretindă pentru această binefacere nici o centimă. Așa se petrec lucrurile cel puțin în Transilvania, și de ce nu s'ar face și la noi așa ceva la sate, care ridică partea morală și buna înțelegere între săteni, care trebuie să trăiască în bună înțelegere, pentru că numai astfel economia rurală poate prospera mai bine pe calea adevărat economică.

Pe lângă că ploile au înlesnit facerea semănăturilor de toamnă, a mai înlesnit și creșterea ierbei pe livezi, așa că vitele care nu se întrebuintează la munca câmpului își pot găsi hrana zilnică chiar până la căderea zăpezei.

Târgurile noastre. Afacerile cu cereale ca și prețurile în târgurile noastre nu lasă nimic de dorit, dacă ne raportăm la mărfa, la ofertă și cumpărători. Acest adevăr se poate constata din tabloul ce urmează și care ne arată prețurile în târgul Brăila, cari prețuri se apropie de alte prețuri din alte târguri dela la noi din țară.

Grâul s'a vândut suta de kgr.	cu . . .	12—15 lei și 50 ct.
Secara	idem	cu . . . 11—13 » » — »
Orzul	idem	cu . . . 9—11 » » — »
Orzoaica	idem	cu . . . 11—13 » » — »
Ovăzul	idem	cu . . . 10—12 » » — »
Porumbul	idem	cu . . . —14 lei și — ct.
Fasolea	idem	cu . . . —25 » » — »
Mazărea	idem	cu . . . —12 » » — »

Oborul din Capitală. Grâul de calitate bună s'a vândut cu 68—73 lei kila. Cel de calitate mai inferioară cu 64—68 lei kila. Orzul cu 40—44 lei kila. Ovăzul cu 34—37 lei kila. Porumbul cu 65—70 lei kila.

Fânul de calitate bună s'a vândut cu 48—54 lei mia de

kilograme. Cel de calitate mai inferioară cu 40—48 lei mia de kilogr.

Paiele de meu pășăresc s'a vândut cu 46—55 lei mia de kilogr. Celelalte feluri de paie se vând cu 17—26 lei mia de kilograme.

Târgurile străine. Afacerile cu cereale sunt mai puțin animate, de oarece nu se cunoaște în mod exact producțiunea grâului, singur în Franța după datele oficiale producțiunea grâului este de 119 387.159 de hectolitri; grâul amestecat cu secară a dat 2.551.032 hectolitri; iar secara curată 21.237.913 hectolitri la hectar; deci Franța în cazul de față, va trebui să cumpere grâu din străinătate cel puțin 7 milioane de hectolitri, spre a-și satisface consumațiunea populațiunii.

La târgul din Paris grânele indigene se vând cu 22—33 lei, cele străine cu 17—19 lei; secara cu 15 lei; orzurile cu 14—17 lei; ovăzurile cu 16—19 lei; porumbul cu 17 lei; făina de grâu cu 32—34 lei și făina de secară cu 18—23 lei. In celelalte târguri franceze grânele se vând cu 20—21 lei; secara cu 15 lei; orzul și ovăzul cu 16—17 lei. In târgurile din Germania grânele se vând cu 21—24 lei; secara cu 18—19 lei; orzul cu 20—21 lei și ovăzul cu 17—19 lei. In târgurile din Belgia, grânele se vând cu 18 lei; secara și orzul cu 14—15 lei și ovăzul cu 16—17 lei. La târgul din Viena, grânele se vând cu 20 lei, secara cu 17 lei, ovăzul și orzul cu 16 lei. La târgul din Budapesta grâul cu 16 lei, secara cu 13 lei, orzul cu 15 lei, ovăzul cu 14 lei și porumbul cu 13 până la 14 lei. In târgurile din Anglita, grânele se vând cu 19—20 lei, secara și orzul cu 13—14 lei și ovăzul cu 16 lei. La târgul din New-York (America), grâul se vinde cu 17 lei și la Chicago cu 16 lei. In târgurile din Algeria și Tunis grânele se vând cu 21—26 lei, orzurile și ovăzurile cu 14—17 lei.

In toate târgurile străine prețurile sunt socotite pe suta de kilogram.

V. S. Moga.

O plantă electrică.

In unele păduri ale Indiei se găsește o plantă foarte ciudată: este electrică. Dacă rupi cu mâna o rămurică, simți o sguduitură ca și aceea ce îți dă o mașină electrică. Dacă apropii un ac magnetic, dela o depărtare de 6 metri îl vezi că se mișcă.

Puterea aceasta este mai mică sau mai mare după ceasurile zilei: mare de tot la 2 ceasuri după amiază, dispere cu desăvârșire noaptea. In timp de furtună crește în mod deosebit; iar dacă începe ploae, nu se mai simte.

Cronica Săptămâinii

M. Sa Regele la Botoșani și Dorohoiu.

Cu prilejul manevrelor regale ce s'au ținut în Moldova, la sfârșitul luni Săptemvrie, M. Sa Regele a vizitat orașele Botoșani și Dorohoiu, însoțit de A. Sa Principele Ferdinand și de o parte dintre miniștri.

În lungul drumului, ea și în cele două orașe, stațiile erau frumos împodobite cu verdeață și cu drapele, iar publicul adunat în număr mare salută cu strigăte de «Ura» pe Suveranul iubit. În toate părțile auziai cântându-se «Imnul Național» fie de muzica militară, fie de coruri de școlari.

Și la Botoșani și la Dorohoiu, domnii primari i-au ieșit înaintea M. Sale cu pâine și sare, urând bună-venire. La bisericile catedrale s'au săvârșit slujbe religioase de către I. P. S. Mitropolitul Moldovei și al Sucevei, înconjurat de Înaltul cler.

La Botoșani, Suveranul a vizitat biserica Sf. Nicolae zidită de Ștefan-cel-Mare la 1497, spitalul militar, spitalul Eforiei Sf. Spiridon, grădina publică, liceul «Laurian», școala de meserii, câteva școli primare, căzărnicile și penitenciarul local. M. Sa a binevoit să erte 6 condamnați de restul pedepsei ce mai aveau de făcut.

La banchetul dat în sala liceului, M. Sa a toastat pentru corpul 4 de armată și pentru județul și orașul Botoșani. Între altele a zis următoarele cuvinte :

«Acî avem un regiment care poartă numele marelui vod Ștefan. Steagul lui e decorat cu «Steaua României». Vom fi vrednici urmași ai glorioșilor străbuni. Faptele războinice ale trecutului vor înflăcăra totdeauna armata și ea va fi gata a se jertfi pentru patrie. Ridic paharul pentru corpul al 4-lea care a atras via mea mulțumire».

«Ridic al doilea pahar — urmează Suveranul — pentru acest județ și acest oraș. Primirea caldă și strălucită ce mi s'a făcut, iubirea de care am fost înconjurat, m'au mișcat adânc. Voiu păstră o dulce amintire de zilele ce am petrecut acum în Botoșani. Mulțumind orașului și județului, le felicit în acelaș timp pentru avântul ce-au luat în cei 36 de ani de când n'am mai fost pe aici. Trăească orașul Botoșani!»

Urale prelungite au acoperit ultimele cuvinte ale Regelui.

La Dorohoiu, M. Sa Regele a vizitat gimnaziul «Grigore-Ghica», Ateneul român, biblioteca populară, Cazarma reg. 8 «Dragoș-Vodă», biserica Sf. Nicolae clădită de Ștefan-cel-Mare, spitalul județean, școala de meserii, școalele primare și arestul preventiv.

În răstimpul dela vizitarea Botoșanilor până la aceea a Dorohoiului, M. Sa Regele a observat mersul manevrelor regale, ținute în jud. Botoșani.

Duminecă, 2 Octomvrie, M. S. Regele și A. S. R. Principele Ferdinand au plecat la Sinaia, unde au sosit a doua zi.

Alteța sa Regală Princepele Carol a împlinit 12 ani la 3 Octombrie trecut. Cu prilejiul acestei zile, s'a săvârșit un TeDeum la Mitropolia din București, unde au fost de față o mulțime de persoane oficiale. Numeroase semnături au acoperit filele regiștrilor deschise la palatul dela Cotroceni.

Țină-l D-zeu sănătos pe drăguțul nostru principe și dee-i toate darurile unchîului său, pentru binele Lui și al României.

O hotărîre privitoare la soldații călări cu schimbul.

Ministerul de războiu aduce la cunoștința publică că potrivit dispozițiunilor regulamentare, soldații din trupa teritorială ală a cavaleriei (călărași și roșiori cu schimbul), după terminarea serviciului de 4 ani sub drapel, sunt îndatorați a păstra ei cai ce au avut, încă un an, după care timp se eliberează călărașilor certificate, prin cari li se dă voe a dispune de cai așa după cum vor voi.

Prin urmare toți acei cari ar vroî să cumpere cai dela călărașii concediați vor trebui să ceară certificatul de voe liberat de comandantul regimentului, care certificat se va predă cum-părătorului odată cu calul.

Venitul fondului „Episcopul Inocențiu Kițulescu“

Din venitul fondului «Episcopul Inocențiu Kițulescu», al Buzăului, pus sub administrația ministerului instrucțiunii publice, s'a decis ca suma de 1.245 lei, să se dea școalelor din Buzău; 691,65 lei, d-lui revizor școlar al jud. Buzău, spre a cumpără cărți elevilor și elevilor săraci din școalele primare; 415 lei liceului din Buzău; 138,35 lei școalei profesionale de fete din Buzău; 1.245 lei, pentru ajutorarea elevilor și elevelor săraci din București și se va distribui de administrația Casei Școalelor.

Un vierme periculos viței.

Intr'o podgorie a unui locuitor din Drăgășani s'a ivit un vierme periculos viței.

Din cercetările științifice făcute de direcția pepinierelor Principelui Știrbey, s'a constatat că este viermele cunoscut de popor sub numele de «car de buturugă». El se găsește în pământurile grase sau îngrășate cu gunoiu proaspăt.

Acest vierme poate fi ușor stârpit în timpul desfunderii terenului, înainte de plantarea viței cu toate că nu presintă nici un pericol pentru viță.

Îmbunătățirea pământului nisipos.

La o școală de agricultură din Ungaria s'au făcut încercări, în timp de doi ani spre a se află cu ce se poate îmbunătăți pământurile nisipoase.

Rezultatul a fost că acele locuri, pentru îngrășarea cărora n'avem destul gunoiu, se pot îmbunătăți cu *îngrășământ verde*, amestecat cu îngrășământ mineral de *fosfat de calciu*.

Alegerea de deputat în Bucovina.

La 27 Septembrie trecut, a fost alegere în Bucovina pentru un scaun de deputat.

Românii au pus candidat pe D-rul Aurel Onciu, un harnic și apriș apărător al țărănimii, iar Rutenii țineau în ruptul capului să se aleagă candidatul lor Malle, judecător.

Candidatul român a isbutit la alegere cu 346 voturi din 479, ceea ce a umplut de mare bucurie pe susținătorii lui.

Ziarist român din Transilvania condamnat de Unguri.

În ziarul român «Libertatea» a apărut o poezie cu titlul «Roata din Belgrad» în care Horia e înfățișat ca erou național.

Tribunalul din Cluj a dat în judecată pentru ațâțare pe re-dactorul Iulius Ioanovici și l-a condamnat la un an de zile închisoare și 2.000 coroane amendă.

Curtea de apel ungurească a confirmat această ședință.

Bandele grecești din Macedonia.

Bandele grecești au comis, de curând, noi și numeroase omoruri contra Românilor din Macedonia.

La Nijopoli, la o oră jum. de Bitolia, o bandă de greci s'a introdus, în timpul nopții în comună și au amenințat cu moartea pe Românii de acolo pentru a se declară Greci. Bandiții le-au dat un termen pentru aceasta.

Pe institutorul român Cargo l-au somat să părăsească localitatea sau să se facă dascăl grec plătit de ei.

La Xirolivad în regiunea Veras, mai multe cete de greci s'au unit să intre în comună și să prindă pe fruntașul român Tuli Hagi Gogu, la viața căruia au atentat de trei ori până acum, dar fără rezultat. Grecii aflând că parte din Românii din localitate sunt armați n'au mai intrat în sat, și au hotărît să ațină calea Românilor cari se scoborau din munți pentru a-i schingiui.

Archireul grec din eparhia Fiorinei și Meglenie, după ce a colindat mai multe comune românești, nimicind cărțile bisericești s'a dus în comuna Livezi, unde se află vre-o 600 familii românești, cercând ca cu ajutorul oamenilor săi să ardă toate cărțile bisericești românești din localitate.

Românii, prinzând de vestei au protestat pe lângă autoritățile turcești, cari au interzis arhierelui grec de a mai colindă prin comunele românești.

George Gussi, notabil și efor al școalelor române din Perivole a fost asasinat de bandele grecești.

Pe când se întorcea din Grebena, în apropiere de Perivole, o salvă de mai multe focuri trase de bandiți ascunși l'a culcat jos. Asasinii apoi i-au tăiat capul pe care l-au atârnat de un fag, și au lipit pe frunte o hârtie cu următorul cuprins: «Așa vor păți toți acei cari persistă în a fi Români».

După cererea mitropolitului Pelagoniei, Sinodul patriarhal a hotărît ca protopopului român George dela biserica din Bitolia, să i se ia darul preoției.

Preotul George venise de două luni în Bitolia în locul preotului român Teodoru, caterisit și el de patriarhie.

Serisoarea de caterisire a preotului George iscălită de patriarh și de membrii sinodului, a fost citită în catedrala grecească din Bitolia.

DE LA SATE.

În seara zilei de 21 August a. c., în sala școalei din cătunul Suliți, comuna Meri-Petchi, de pe Domeniul Coroanei Gherghița, a avut loc o serbare cu caracter național, dată de consiliul de administrație al Băncii populare «Heliade Rădulescu», în frunte

cu d-l C. Răutz și preotul N. Ionescu, casierul și președintele societății.

Scopul acestei serbări este de a se ridica un monument vitejilor din războiul pentru independență.

Succesul a fost peste așteptările tuturor în deosebi moral.

Serbarea s'a început la orele opt seara.

Înainte de ridicarea cortinei un cornist dă «Pentru onor» și «La Drapel», ridicându-se în acest timp cortina și apărând în fața publicului cei opt veterani ai comunei, îmbrăcați în alb în-cinși cu brâne roșii, cu decorațiile pe pept, cu drapelul în mâni, prezentând arma, în timp ce corul, compus din membrii societății și tineri studenți întonează imnul regal acompaniați de piano, iar delegatul satului încins cu șarpa susține Portretele familiei Regale.

Vastul local de școală, cele necesare pentru teatru, toate făcute de d-l Ion Kalinderu, administratorul Domeniului Coroanei, au contribuit nu puțin la frumusețea acestei serbări.

Ca în totdeauna Agenției Domeniului Coroanei, în frunte cu d-l G. Em. Manolescu, șeful de regie local, au luat parte la această serbare.

S'a reprezentat: «O noapte furtunoasă» de un grup de studenți; «La noi în sat» de d-l Diriginte respectiv; s'a recitat monoloage; cor școlar; cor compus din tineri studenți și membrii societății și dansuri naționale.

Ionescu-Preot.

Președintele Băncii Populare „Heliade Rădulescu”.

Bibliografii.

Chestiunea țărănească, de Vasile M. Kogălniceanu, București, în Tipografia Gutenberg, Ioseph Göbl.

E o lucrare bogată în date și observațiuni asupra chestiunii țărănești agrare și de aceea merită să fie cetită.

Îmbunătățirea soartei Țăranilor. Două discursuri rostite în Parlament de Mihail Kogălniceanu, publicate de Vasile M. Kogălniceanu. București, Tipografia M. S. Niculescu et Comp.

Două conferințe populare de Ilie Lupu, învățător comuna Borea, județul Ialomița. Calărași, Tip. V. R. Bracacescu.

Feriți-vă de lapte stricat de Popescu-Daia, medic veterinar.

După o scurtă introducere asupra otrăvirii cu mâncări stricate ca: mezeluri, pește, carne, lăpturi, etc., autorul într'un număr de 18 pagini vorbește despre: materiile cuprinse în lapte, întrebunțările acestuia ca aliment și medicament, calitățile unui lapte bun, laptele stricat, chipul de falsificare al laptelui, cunoașterea laptelui celui bun și în sfârșit păstrarea lui.

Cu privire la falsificarea laptelui autorul spune că se face de obicei prin adăogare de apă, prin luarea smântânei și înlocuirea ei cu apă și scrobeală, albuș de ou, gună, etc. Prin adăogarea de apă poate să pătrundă în lapte și un număr de microbi ca: ai tifosului, ai frigurilor și alții. Prin luarea smântânei, laptele își pierde o parte destul de foloșitoare pentru corp. Uneori laptelui de vacă, lăptarii îi adaogă și lapte

de oaie. În timpul verii se adaugă și unele substanțe minerale ca acidul boric, boraxul, acidul salicilic, etc., cari vatămă tare corpul omenesc.

Spre a vedea dacă laptele este curat sau nu, în ce privește adaosul de apă, autorul recomandă gradarea cu lacto-densitometrul, care se vinde destul de puțin în comerț.

Autorul sfătuiește ca laptele să se fiarbă 40—50 minute și îndată după fierbere să se astupe vasul, spre a nu cădea în el praf, etc. Laptele poate fi și sterilizat în sticle bine închise și puse în căldări cu apă, cari vor fierbe timp de o oră. Un asemenea lapte se poate păstra 5—6 săptămâni.

Ca încheiere autorul arată că de și se iau astfel de măsuri, totuși se găsește lapte care ne poate da felurite boale, din pricina otrăvirilor din corpul vacilor bolnave. Leacul va sta atunci în înlăturarea unui asemenea lapte.

Broșura d-lui Popescu-Daia poate fi citită cu folos. Prețul unui exemplar este 50 de bani.

MULȚUMIRI

Ion Giurcă, autorizat de întreg comitetul de administrație al Societății Filantropice «Pimen al Dunărei de jos» din comuna Coiumpunar, jud. Tulcea, aduce mulțumiri publice următoarelor persoane caritabile: Prea cuviosului Părinte Arhimandrit Nicodem Munteanu, vicarul Sf. Episcopii a «Dunărei de jos», care a binevoit a donă numitei societăți suma de lei 25; Preotului Sacelar M. Vasiliu, președintele și înființatorul acestei societăți, care a donat până în prezent societății, suma de lei 46. Deasemenea și d-lui inginer Alexandru Băndu, care de asemenea a dăruit lei 5.

D-nii C. Armașu, I. Niculescu și N. Baci, profesori la liceul «Traian» din T-Severin și un No. de 20 elevi ai acestui liceu, în urma vizitării comunei Cireșiu-Mehedinți, în excursiunea dela 5 Iunie a. c. pentru a-și arăta dragostea, ce o poartă păturei țărănești, au binevoit a dărui bibliotecii, înfrățite pe lângă școala și banca populară din localitate, un număr de 58 volume cărți. Învățătorul Victor Elena, diriginte al școlii și președinte al Băncii populare, în numele elevilor, al membrilor băncii și al tuturilor consătenilor, aduce numiților domni și elevi mulțumiri pentru această faptă românească.

D-l C. S. Radulescu, dirigintele școlii din comuna Ulmet, județul Vâlcea, aduce mulțumiri d-lui Ștefan N. Urșanu, proprietar, fost primar al acestei comune mult timp, care a dăruit la înființarea acestei școlii, ce a avut loc în luna Noemvrie 1904 următoarele lucruri: patru bănci lucrate solid, una tablă mare pe două picioare, vopsită negru; una catedră cu scaun, vopsită roșu închisă; un vas pentru apă cu cană de fer; lemne și gaz pentru tot timpul ernii din 1904—1905; una perină lungă și o învelitoare de lână, acestea pentru diriginte, cum și toată întreținerea alimentară a dirigintelui timp de 5 luni.

Toate acestea le-a făcut din marea dragoste ce are pentru înființarea școlii în această Comună, unde nu a mai fost școală.

Poșta Administrației

Unui abonat. — Cereți «Gospodăria rurală», de V. S. Moga, care se află de vânzare la Librăria Sfetea, București. În această broșură veți găsi tot ce vă trebuie relativ la îngrășarea porcilor.

„STEAU A“

Societatea «*Steaua*» are de scop a lucra pentru intinderea invataturii in popor, prin tiparirea si raspandirea de scrieri si publicatii morale, patriotice si de folos practic, si pentru impiedecarea, prin toate mijloacele legiuite, a raspandirii de scrieri si publicatii imorale, sau cu tendinta contrarii statului si ideii nationale romane.

Cotizatia este de cel putin *doi lei* pe an, iar pentru invatatori preoti rurali si sateni, de cel putin *un leu* pe an. Fiecare membru este indatorat ca, in cel d'intaiu an dupa primirea sa, sa faca a se primi in Societate cel puțin alti doi membri noi.

Cererile de inscriere, insotite de cotizatie pe un an, se pot adresa d-lui *Spiru C. Haret*, strada Verde, Bucuresti.

Comitetul: *Președinte, Ioan Kalinderu, Președintele Academiei Române.— Vice-președinte, Sava Șomănescu, mare proprietar, fost senator.— Administrator și casier, Spiru C. Haret, fost Ministru, profesor universitar.— Secretar, Const. Banu, profesor secundar, fost inspector școlar.— Membrii: Petre Gârboviceanu, fost Administrator al Casei Sf. Bisericii Autocefale Ortodoxe Române, profesor la Seminarul Central și director al Șc. Normale a Societății pentru învățătura poporului român; I. Dimitrescu Procopie, fost Primar al Capitalei; M. Vlădescu, Ministru, profesor universitar; Cristu S. Negoescu, administrator al Casei Școalelor, profesor secundar; Dim. Cecropid, institutor.— Cenzori, Const. Alimăneșteanu, inginer de mine; Preotul econom Const. Ionescu, profesor secundar; Const. Alexandrescu, institutor.*

Membri înscriși și cotizațiunei plătite (urmare).

Iosef Vortmann (Iași), 2 lei; M. C. Drăcsineanu (Iași), 2 lei; I. Diamant (Iași), 2 lei; Iosef Leff (Iași), 3 lei; Berman (Iași), 2 lei; D. S. Barach (Iași), 2 lei; Frații Pollinger (Iași), 2 lei; Mayr Herscovici (Iași), 2 lei; D. C. Sachelariul (București), 2 lei; Căpitanul N. Ionescu (București), 2 lei; Ilie N. Ionescu (București), 2 lei; Pr. M. Popescu (București), 2 lei; Vasile Florinescu (București), 2 lei; Paul Florinescu (București), 2 lei; Smaranda P. Ghenea (București), 2 lei; D. M. Costescu (București), 2 lei; Maria Scripcă (Câmpina), 2 lei; S. Giuglescu (Câmpina), 3 lei; Gh. Zodieru (Câmpina), 2 lei; Maria Stănescu (Sinaiala), 2 lei; T. D. Verra (Câmpina), 2 lei; C. R. Mircea (Câmpina), 5 lei; Elena T. Verra (Câmpina), 2 lei; Otto Heinze (Câmpina), 2 lei; Alecu Carcalechi (Câmpina), 2 lei; Nae Teodorescu (Câmpina), 2 lei; Nicolae Angelescu (Câmpina), 2 lei; Radu Apostol (Comarnic), 1 leu; Mihail Predescu (Telega), 1 leu; A. Cantacuzino (Câmpina), 2 lei; N. Mavrodin (Câmpina), 2 lei; D. P. Stamatescu (Câmpina), 1 leu; Vasile Pascu (Câmpina), 2 lei; Iosef Londa (Câmpina), 1 leu; Ștefan Dobrescu (Câmpina), 2 lei; Ioan I. Diniescu (Câmpina), 2 lei; Const. I. Mănescu (Câmpina), 2 lei; Iancu Dumitrescu (Câmpina), 2 lei; Pr. Ioan Voiculescu (Câmpina), 1 leu; Const. T. Barzon (Câmpina), 2 lei; R. E. Costinescu (Câmpina), 2 lei; P. H. Paul (Câmpina), 2 lei; N. B. Popp (Câmpina), 2 lei; D. S. Pisău (Câmpina), 2 lei; Irimia Costache (Câmpina), 1 leu; Tănase Georgescu (Câmpina), 2 lei; I. I. Vrăbiescu (Câmpina), 2 lei; Dr. I. Vaisman (Câmpina), 2 lei; Gr. Bănescu (Câmpina), 2 lei; I. Gheorghiu (Câmpina), 1 leu; Mitică Popescu (Câmpina), 1 leu; Alex. Angheliescu (Câmpina), 2 lei; D-tru Dumitriu (Câmpina), 1 leu; Rudolf Henenvoghel (Câmpina), 1 leu.

Numărul membrilor înscriși cu începerea anului 1905 și până în prezent este de 1.140; iar veniturile societății, tot în acest timp, sunt de 3.700 lei și 30 de bani.

(Va urma în numărul viitor).

